

РЕШЕНИЕ

№ 2533

гр. София, 15.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 22.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3174** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № СОА20 – РД28-3/03.02.2020г., издадено от Кмета на Столична община, с което е потвърден изцяло Акт за прихващане и възстановяване № [ЕГН]/27.11.2019г., издаден от ст. инспектор в отдел „ОП – П.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО.

Твърди се в жалбата, че А. е незаконосъобразен. Неправилно и необосновано административният орган е приел, че [фирма] е собственик на имота до 10.07.2019г. – датата на подаване на искането по чл.129 от ДОПК и на това основание е отказал възстановяван не платените местни данъци и такси до тази дата. Този извод противоречи на смисъла на закона – чл.11 от ЗМДТ – задължението за плащане на местен данък се погасява от датата на изгубване правото на собственост.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който оспорва жалбата. Претендира направените по делото разноски в размер на 4133 лева. по представен списък. Постъпили са писмени бележки.

Ответникът – Кмета на Столична община, чрез юрк. Й. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Възразява за прекомерност на платения адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

На 17.04.2012г. [фирма] подава декларация по чл.14 от ЗМДТ, с която декларира собствеността си върху недвижим имот с адрес [населено място], [улица], представляващ земя и сгради. Основание за деклариране е НА за покупко – продажба на недвижим имот №46, том I, рег. № 1350, дело №38 от 21.02.2012г., с който дружеството придобива имота от [фирма].

В административната преписка е представен протокол от 24.06.2019г. на СГС, влязъл в сила на 10.07.2019г., от който е видно че [фирма] признава съществуването на правото на собственост, произтичащо от наследствено правопримемство и реституция на В. С., Д. П. Л., Р. М. Л. и М. Сет Л. за същия имот.

На 10.07.2019г. ДЗЛ подава искане за прихващане и възстановяване за ДНИ и ТБО за цитирания имот, на стойност 98 851,14лв. На 09.08.2019г. е изготвен Акт за прихващане и възстановяване №[ЕГН], който с Решение № СОА19-РД28-31/27.09.2019г. на Кмета на СО е отменен и преписката върната за провеждане на ново административно производство при спазване на дадените задължителни указания.

Издаден е Акт за установяване на задължения по реда на чл.107, ал.3 от ДОПК от 28.10.2019г., с който на ДЗЛ са установени за плащане 1 259,38лв. за ТБО.

С оспорения Акт за прихващане и възстановяване № [ЕГН]/27.11.2019г. е прието, че на дружеството следва да се възстанови сума в размер на 1 135,50лв. ДНИ. От приложената таблица на стр.4 от А. се вижда, че ДНИ и ТБО за годините от 2014 до 2018г. са плащани своевременно, от 01.01.2019г. до 10.07.2019г. е дължима главница за ДНИ 1673,36лв., платена е главница от 2725,19лв., като надвнесената сума е 1135,50лв. За същия период ТБО дължима главница е 8 750лв., платена е частично - 7500лв. и остават за плащане 1250лв.

Според мотивите на органа по приходите, по смисъла на чл.11 от ЗМДТ, данъчно задължено лице за периода до 10.07.2019г. е [фирма]. Само сумите, платени за периода след 10.07.2019г. са недължимо платени и подлежат на възстановяване или прихващане. Възстановява се сумата от 1135,50лв. - ДНИ за периода 01.08.2019г. – 31.12.2019г., която е недължимо платена, тъй като ДЗЛ няма други непогасени изискуеми задължения към Столична община към датата на подаване на искането за прихващане и възстановяване 10.07.2019г.

С Решение № СОА20 – РД28-3/03.02.2020г., Кметът на Столична община е потвърдил изцяло А. № [ЕГН]/27.11.2019г. Мотивите на горестоящия орган са лаконични и изцяло бланкетни. Прието е, че атакуваният А. е допустим, правилен, издаден в съответствие с целта на закона. Спорът по същество не е дефиниран и не е разгледан. По делото е назначена по искане на жалбоподателя и приета Архитектурно – строителна техническа експертиза, която съдът кредитира изцяло като професионално изготвена.

Вещото лице, след запознаване с доказателствата по делото, е направило подробно проучване относно поставения въпрос в архива на Направление архитектура и градоустройство /НАГ/ към Столична община. Направило е копие от действащия регулационен план за процесния имот, одобрен с протокол № 32 от 10.12.2001г. и Решение № 6 на Столичния общински съвет. В Службата по геодезия, картография и кадастър на [населено място] е получил актуална скица на процесния имот с идентификатор 68134.614.9. Скиците са приложени като доказателства по делото на лист 180 и 181. Извършил е оглед на имота на място и околното му пространство по

улици „Д. В.“, [улица]и [улица]от кв.81.

На зададения от жалбоподателя въпрос: „Имотът, описан в Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №46, том I, рег. №1350/НА/, дело 38/21.02.2012г. закупен от [фирма] идентичен ли е с ПОЗЕМЛЕН ИМОТ С ИДЕНТИФИКАТОР 68134.614.9, находящ се в [населено място], [община], област С. (столица), район „П.“, [улица], по кадастрална карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед Р Д № 18-4/09.03.2016 г. на ИД на АГКК, с адрес [населено място], район П., [улица], ведно с находящите се в този поземлен имот сгради?“, Вещото лице дава заключение, че при сравняването на двата получени от него документа личи пълно съвпадение по северната, източната, южната и западна граници на имота по кадастралните данни и на кадастъра от 2001г и цифровия кадастър одобрен със Заповед Р Д № 18-4/09.03.2016 г. на ИД на АГКК, който е с площ 6002 кв.м.

Имотът, описан в Нотариалния акт за покупко-продажба №46, том I, рег. №1350/НА/, дело 38/21.02.2012 г., с който [фирма] закупува имота от [фирма] а именно: УПИ /парцел/ I - за ДИП ”Българска коприна” от кв.81 по плана на [населено място], местност „Квартали от североизточен град, прилежащи на първа задградова артерия”, с площ от 5810 кв. метра, заедно с изградените в него 13 обекта е описан по действащия регулационен план към датата на продажба /2012г./ и е с квадратура 5810 кв.м.

На регулационния план ясно се вижда, че западната регулационна линия на УПИ I е изместена навътре към имота като е предвидено [улица]да бъде разширена с около 2 до 3 метра. На място, това регулационно изменение не е изпълнено. Стои все още старата бетонова ограда на бившата фабрика изградена по имотната граница, която в по-стария план е била улична регулационна граница. Последната констатация се доказва с наличието на съществуващ тротоар /1.50 м. широк/ с оригинален каменен бордюр, покрай старата бетонова ограда на бившето промишлено предприятие “Българска коприна“. Разликата в квадратурите се дължи именно на регулационното изменение, предвидено по плана от 2001г., но и до днес все още нереализирано, както и на % неточност от графичното изобразяване на кадастъра от 2001г.

Обобщено, заключението на вещото лице е, че Имотът, описан в Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №46, том I, рег. №1350/НА/, дело 38/21.02.2012 г., който [фирма] закупува от [фирма] е идентичен и напълно се помещава в очерганията на поземлен имот с идентификатор 68134.614.9, находящ се в [населено място], [община], област С.-град, район „П.“, [улица] по кадастрална карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед Р Д № 18-4/09.03.2016г. на ИД на АГКК, ведно с находящите се в този поземлен имот сгради, а именно: СГРАДА С ИДЕНТИФИКАТОР /СИ/ 68134.614.9.1; СИ 68134.614.9.2; СИ 68134.614.9.3; СИ 68134.614.9.4; СИ 68134.614.9.5; СИ 68134.614.9.6; СИ 68134.614.9.7; СИ 68134.614.9.8; СИ 68134.614.9.9; СИ 68134.614.9.10; СИ 68134.614.9.11; СИ 68134.614.9.12 и СИ 68134.614.9.13.

По искане на жалбоподателя е изготвена и приета Съдебно – счетоводна експертиза, която е подробна и изчерпателна и съдът няма основания да не кредитира.

Вещото лице е посетило Дирекция „Общински приходи“, район П.. Констатирало е, че на 09.05.2019г. В. С., в качеството ѝ на собственик на земя и сграда на адрес [населено място], [улица], [улица] е подала Декларация с вх. № [ЕГН]/09.05.2019г. по чл.14 от ЗМДТ (приложена на лист 207 от делото). Декларирано е, че имотът е придобит чрез

наследство и завещание. Приложен към декларацията констативен Нотариален акт за собственост на недвижим имот, придобит по покупка и възстановяване по ЗВСОНИ и наследство от 20.07.2006г. №162, том VI, рег. №16635, дело №1041/2006г. с приложени 1 брой скица на земята и 13 брой скици на сградите (на лист 219 и сл.). в т. 5 от декларацията за съсобственици са посочени В. С., Д. П. Л., Р. М. Л. и М. Сет Л. – граждани на САЩ.

Според вещото лице, софтуеърът, с който се обработван местните данъци и такси в СО във всичките й район е „М.“, изработен от [фирма] по поръчка на МФ. Декларациите по чл.14 от ЗМДТ се регистрират в програмния продукт и в момента на регистрацията се генерира и партидният номер на имота. Този номер е уникален, за всички собственици, посочени в декларацията. Чрез него се извършва начисляване на задълженията за ДНИ и ТБО, както и се отразява плащане, прихващане и възстановяване на суми. Номерът на партидата, съответстващ на декларацията, заведена с вх. № № [ЕГН]/09.05.2019г., подадена от В. С. е 7219Н143148. По тази партида, на 17.06.2019г., чрез плащане по банков път е регистрирано постъпление в размер на 46 433лв., разпределено по вид задължение, начислени лихви за забава, година и собственици в изготвената от ВЛ таблица (лист 204 от делото). В системата плащането е отразено като плащане за периода от 01.01.2014г. до 10.07.2019г. за партида 7219Н143148 със съсобственици В. С., Д. П. Л., Р. М. Л. и М. Сет Л..

Видно от справка хронология на задължения и плащания по ДС от ИС М., на 07.10.2019г. на четиримата собственици са възстановени общо суми в размер на 46 433лв. с основание Акт за прихващане и възстановяване №[ЕГН]/05.09.2019г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена то лице, което има правен интерес от обжалване и в предвидения в закона срок, но по същество се явява неоснователна.

Оспореният А. е издаден от компетентен орган при спазване на административно-производствените правила, правилно е приложен материалният закон.

Съгласно, чл. 11, ал.1 от ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Таксата за битови отпадъци по чл. 62 ЗМДТ се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината.

По делото, на лист 134 и сл. е приложено влязло в сила на 01.07.2019г. Определение на СГС, първо ГО, 8 състав по протокол от с. з., проведено на 24.06.2019г. по гр. Д. №5479/2014г., с което е одобрена Спогодба между ответниците [фирма] и [фирма] и ищите В. С., Д. П. Л., Р. М. Л. и М. Сет Л.. Ответниците [фирма] и [фирма] признават иска, като признават съществуването на правото на собственост на ищите за недвижимият имот, предмет на делото представляващ имот с пл. №6 в кв. 81 по плана на [населено място], П. – Сухата река, представляващ дворно място с общо площ по документи 5 818кв. м. и построени върху него фабрични сгради, подробно описани в определението Протоколът е вписан в Служба по вписванията на 10.07.2019г. с вх. Рег. № 43723.

Искането на ДЗЛ е за възстановяване на недължимо платени публични общински вземания за същия имот за периода от 01.01.2014г. до 31.12.2019г. Правилно, административният орган е възстановил само внесения данък за периода от 01.08.2019г. до 31.12.2019г., с мотив, че на основание чл.11 от ЗМДТ [фирма] е ДЗЛ и собственик на имота до 10.07.2019г. Спорът, относно собствеността е решен

окончателно с одобрената спогодба. Няма данни дали В. С., Д. П. Л., Р. М. Л. и М. Сет Л. са подали декларация по чл.14 от ЗМДТ на основание констативния НА от 20.07.2006г., след придобиване на имота, чрез възстановяване по ЗВСОНИ и наследство, но това обстоятелство в случая е ирелевантно по отношение задълженията на жалбоподателя. Последният едва, считано от датата на вписване в СлВп – 10.07.2019г. е загубил собствената си легитимация като собственик. Според одобрената спогодба ответниците се задължават да предадат на ищците владението върху имота най-късно до датата на вписването на спогодбата в СлВп, което означава, че в годините 2014г. - 10.07.2019г. [фирма] е владяло имота като свой, което е основание за плащане на местен данък.

Жалбоподателят неоснователно счита, че А. е приел като релевантна дата 10.07.2019г., като дата на подаване на искането по чл.129, ал.1 от ДОПК. Имотът, за който [фирма] притежава валиден документ за собственост до 10.07.2019г., се оказва идентичен с имот по констативен НА за собственост от 20.07.2006г., в който фигурират други собственици. Извършеното от [фирма] деклариране по чл.14 от ЗМДТ обаче не е било без основание, както и плащането на данъци и такси за периода 2014 – 10.07.2019г. е било дължимо, независимо от извършеното през 2019г. признаване на предявения иск за собственост от четиримата граждани на САЩ. Независимо от споровете за собственост, до отпадане валидността на собственическия им титул, извършено със вписване на одобрената от съда спогодба, [фирма] са задължено за ДНИ и ТБО лице, както правилно е установено в оспорения А..

Вещото лице е установило, че на 09.05.2019г., по подадена от В. С. декларация за имота е открита нова партида № 7219Н143148. Първоначално е извършено плащане на ДНИ и ТБ по новата партида за периода от 01.01.2014г. до 10.07.2019г., но след това сумата е възстановена по силата на издаден на 05.09.2019г. Акт за прихващане и възстановяване. Този А., издаден на четиримата съсобственици – физически лица няма отношение към законосъобразността на процесния А., издаден на [фирма]. Неотнормим факт е и първоначалното повторно внасяне на изчислени задължения в размер на 46 433лв, които впоследствие са възстановени, поради което възражението на адв. Д., че към датата на подаване на искането за същия имот има подадени две декларации и физическите лица доброволно са платили начислените им данъци не води до извод за недължимост, по отношение на [фирма].

При този изход на делото на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. с чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.144 АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК съдът определя на 100 /сто / лева.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, I АО, 11 с-в

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № СОА20 – РД28-3/03.02.2020г., издадено от Кмета на Столична община, с което е потвърден изцяло Акт за прихващане и възстановяване № [ЕГН]/ 27.11.2019г., издаден от ст. инспектор в отдел „ОП – П.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение

в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

СЪДИЯ: